

Frans Breumelhof schrijft in een aantal columns over zijn belevenissen tijdens de sponsorreis november 2017.

Dit keer:

'Nepali Flat',

Bijval, Ongezouten kritiek en Tranen tot slot...

Wat moet je daar nu als geslaagde westerse oude Yup? Je bent 72 man. Moet je zo nodig een beetje de weldoener uithangen bij mensen die daar niet om gevraagd hebben? Worden ze dan gelukkiger? Enz. enz. Oppervlakkige bijval en nietszeggende compassie viel mij voor vertrek naar Nepal ongevraagd in ruime mate ten deel evenals ongezoeten persoonlijke kritiek. Uiteindelijk had ik aan de kritiek meer dan aan de nietszeggende quasi bewondering van de thuisblijvers. U kent dat type uitspraken wel: Goh, goed van je zeg en vervolgens speren ze er vandoor snel naar hun eigen veilige onbenulligheden, daarmee verdere persoonlijke confrontaties over zoiets ongewoons ontlopend.

Zelf had ik geen twijfel. Met Pim had ik al vele zinnige avonturen beleefd en dit beloofde er ook een te worden. Met de kritiek goed ter harte genomen in mijn rugzak op weg via de route van Kathmandu noordwaarts naar de Zuid Chinese grens. Onderweg 'Untouchables' die onder rieten afdakjes steentjes bikken. Over wegen die ook vóór de aardbevingen die naam al niet verdienden en nu een goede plek verdienen op de ranglijst van gevaarlijkste routes ter wereld. De chauffeurs van de jeeps met een hand aan het stuur en de andere doende om zonder onderbrekingen het onvermijdelijk mobieltje aan het oor te houden. Je went eraan en uiteindelijk komt uit de chaos een beeld naar voren van chauffeurs die samen gebruik maken van de route en elkaar de ruimte durven geven om onmogelijke inhaalmanoeuvres tot een goed einde te brengen. Toch weer iets anders dan al die individualistische- op hun rechten timmerende weggebruikers thuis.

De plaats van bestemming

We komen in een afgelegen landschap terecht met loodrechte hellingen waar op akkertjes van 20 vierkante meter blijmoedig (invloed van Boeddha) wordt geploegd gezaaid etc. Niemand zit stil. Mannen werken even hard als vrouwen. Die laatste zijn taai en soms liefvallig tegelijk. Iedereen is hartelijk zonder serviel te zijn. Ze kijken je onbevangen aan. Dat bevalt je wel als westerling.

Dan de plaats van bestemming. Zélf het schoolmateriaal afleveren was het consigne. De kinderen ontroerden en brachten me aan het huilen. Niet van medelijden, zeker niet..., eerder van bewondering voor hun discipline en blijheid. Het grootste deel van deze lagere school kinderen moet heen en terug van huis naar school dagelijks meerdere uren door de bergen lopen, weer en wind trotserend. Kom daar eens om in Nederland!

Jongens en meisjes samen in de klas. Verder gewoon blij kinderen die nog blijer worden als ze hun fleecjacks en spullen in een rugzak mee naar huis krijgen. De 3 kuub 'schoolschrijftjes c.a.' worden in de werkkamer van de 'headmaster' veilig opgeslagen.

De unheimisch aandoende tralies voor de ramen van de klaslokalen stralen uit: uw kinderen zijn bij ons veilig. Gedreven onderwijzers en onderwijzeressen. Tussen de middag voor iedereen de dagelijkse portie rijst met groenten, hun Dal Bhat (Nepalese maaltijd met linzen (red.)).

Dal Bhat power 24 hour!

Dat heb je wel nodig als je zoveel 'Nepali flat' (berg op en berg af) dagelijks op je programma hebt als kind. In Kathmandu verkopen ze een T-shirt voor de toeristen met dezelfde tekst erop. Dat heb ik niet durven kopen.

Frans Breumelhof, november 2017